

Epitaf

Ivanu Veselu.

Nad grobom Tvojim burja brije,
a v njem miruje vsak vihar . . .
In — čuj iz njega melodije —
to Davidovih strun je vdar!
In ž njimi glas svoj večno nov
družita Púškin, Lermontov;
iz groba hladnih, tajnih tmin
Tvoj trajni tí slavé spomin.

S. Gregorčič.

Svet nocoj so mi nebesa . . .

Dekle, dekle, te oči —
kje si jih dobila?
»Bog nebeški jih je dal —
nisem ga prosila.«

Svet nocoj so mi nebesa,
dekle, ti pa v njih si bog:
daj v oči mi zreti svoje —
tiho vse je naokrog!

Dekle, dekle, ta tvoj stas —
kje si ga dobila?
»Bog nebeški ga je dal —
nisem ga prosila.«

B. Baebler.

In zadnjikrat . . .

Sani drčijo skozi vas —
v njih ženin in nevesta:
nevesta — moja ljubica,
oj, ljubica nezvesta.

In zadnjikrat strastnó, strastnó
v objemu jo držim,
ljubezni vroče same, ah,
umiram — se topim . . .

A jaz sem danes gladki sneg:
prevrnil sem sani —
v objemu mojem ljubica
nekdanja mi sloni.

B. Baebler.